

ἐκρήξως, ἐπιβεβαιούται δ' ἐπίσης, ὅτι ἀπαυστα μέχρι σήμερον ἀκολουθεῖ ἡ θνησιμότης τῶν ἰχθύων. 9) Δονήταις τοῦ ἐδάφους συνέβησαν συγχρόνως ἐν Αἰτωλικῷ τῇ 25 Δεκεμβρίου, ὡς παρρητήθησαν ὡσαύτως ἐν Μεσολογγίῳ τῇ 26 Δεκεμβρίου μ. μ.

Ἐν Μεσολογγίῳ, 27 Δεκεμβ. 1881, (8 Ἰανουαρ. 1882).

Δ' Ε. ΝΙΔΕΡ.

Σ. Σ. Ἔστιας. Κατὰ νεωτέρας ἐκ Μεσολογγίου εἰδήσεις τὸ περιεργὸν γεωλογικὸν φαινόμενον, περὶ οὗ ἡ ἀνωτέρω ἔκθεσις, ἐπανελήφθη τὴν ἡμέραν τῆς 1 Ἰανουαρίου. Ἴδου τί περὶ τούτου γράφει ἡ ἐν Μεσολογγίῳ ἐκδιδομένη ἐφημερίς «Δυτικὴ Ἑλλάς».

«Τὴν παρέλθουσαν Παρασκευὴν ἐπανελήφθη ἐν Αἰτωλικῷ ἡ ἐκ τοῦ βυθῆ τῆς ὄπισθεν αὐτοῦ θαλάσσης λεκάνης ἐκβολὴ τοῦ ἠφαιστειογενοῦς ἀερίου, ἀλλὰ μετὰ τινα προηγηθείσαν δόνησιν τοῦ ἐδάφους καὶ μικρὸν βρόμον, ὅστις ἐνεβαλεν εἰς μέγαν τὸς κατοίκους φόβον. Καὶ πάλιν τὰ ὕδατα ἐθολώθησαν, ἡ μᾶλλον ἔλαβον χρωμα μελανοπράσινον, καὶ πάλιν οἱ ἰχθύς ἀπεσύρθησαν εἰς τὰς πέριξ ἀκτὰς ἀποφεύγοντες τὴν ἐίσπυρσιν τοῦ δυσώδους καὶ πνιγροῦ ἀερίου. Λέγεται μάλιστα, ὅτι καὶ λευκὸν τι λίπασμα φαίνεται ἐπιπλέον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης κατὰ τὸ μέρος, ἐνθα εἰκάζουσιν ὅτι ὑπάρχει ὁ κρατῆρ λίαν παλαιοῦ ἠφαιστείου. Δίκαιος ἐπομένως εἶνε ὁ φόβος τῶν κατοίκων Αἰτωλικοῦ, ἀν' ἡ ὡς λίπασμα ἐκλαμβανόμενῃ αὕτῃ ὕλη εἶνε κίσσηρις ἢ ἄλλη τις στερεὰ ἠφαιστειογενὴς ὕλη, προμηλύνουσα τὴν ἐνδεχομένην παραγωγὴν σπουδαίου γεωλογικοῦ φαινομένου. Τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργείων, λαθὼν ὑπ' ὄψει τὴν περὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου αἰτησιν τοῦ μισθωτοῦ τοῦ καταστραφέντος σχεδὸν ἰχθυοτροφείου Πόρου κ. Ἀνδ. Μαλδαβίνου, διετάξε τὸν κ. Νομάρχην, ὅπως μεταβῆ μετὰ τοῦ Ἐρρόρου, Ταμίου, Τελώνου Μεσολογγίου καὶ τῶν καταλλήλων ἐπιστημόνων εἰς τὸ ρηθὲν μέρος πρὸς ἐξέτασιν τοῦ πράγματος, μεθ' ὃ θέλει ὑποβληθῆ ἔκθεσις ἀφορῶσα ἰδίως τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀερίου ἐπὶ τῶν ἰχθύων τῆς λεκάνης».

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΕΓΛΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Στανῶ].

Συνεχίται ἐδὲ σελ. 27.

Ἡ συνομιλία εἶχε μείνει ἕως ἐδῶ, χωρὶς ὁ Βερνάρδος νὰ εὔρη καιρὸν νὰ εἴπῃ κἀν μίαν λέξιν, ὅτε ὑπηρετῆς ἐλθὼν ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἕτοιμον. Ὁ κύριος Λασεγλιέρ προσέφερε τότε τὸν βραχίονα εἰς τὴν βαρωνίδα, ἡ Ἑλένη ἐστήριξε τὴν χεῖρά της εἰς τὸν βραχίονα τοῦ νεανίου, καὶ οἱ τέσσαρες μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον. Ἀλλὰ τοῦτο ἐγένετο τοσοῦτον ταχέως, τοσοῦτον ἀφελῶς, ὥστε ὁ Βερνάρδος δὲν ἐνόησε περὶ τίνος ἐ-

πρόκειτο, εἰ μὴ μόνον ὅτε εὔρηθη, ὡς ὑπὸ μαρκῆς τίνος ἐνεργείας, καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν τοῦ εὐπατρίδου πλησίον τῆς Ἑλένης. Τόσον φυσικὸν ἐφαίνετο τοῦτο, ὥστε ὁ μαρκῆσιος οὐδὲ προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ καθίσῃ καὶ ἐὰν ὁ Βερνάρδος ἐφιλοξενεῖτο πρὸ ἐξ μηνῶν εἰς τὸ μέγαρον καὶ ἔτρωγε τακτικῶς μετ' αὐτῆς, τὰ πράγματα δὲν ἠθέλον συμβῆ ἀπλούστερον καὶ φυσικώτερον. Ἐν τούτοις ἠθέλησε νὰ φύγῃ ἀλλ' ἡ νεᾶνις τῷ εἶπεν.

— Αὕτη ἦτο ἐπὶ πολὺ ἡ θέσις τοῦ πατρός σας' εἰς τὸ ἐξῆς δὲ θὰ ἦναι ἡ ἰδική σας.

— Οὐδὲν μετεβλήθη ἐδῶ, προσέθηκεν ὁ μαρκῆσιος, ἡ διαφορὰ εἶναι μόνον, ὅτι ἔχομεν νῦν δύο τέκνα ἀντὶ ἐνός.

— Συγαινῆτικὴ ἀρμονία! θελκτικὴ ἐνώσις! ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Βωμπέρ. Ἀλλ' ὁ Βερνάρδος, μὴ γνωρίζων ἀν' ἦτο ἐξυπνος ἢ ἀν' ὠνειρεύετο, ἠνοῦξεν ἀποτόμως τὸ χεῖρομακτρὸν του καὶ ἔμεινεν καρφωμένος ἐπὶ τῆς ἔδρας του.

Ἀμέσως μετὰ τὸ πρῶτον φηγητὸν ὁ μαρκῆσιος καὶ ἡ βαρωνὶς ἤρξαντο συνομιλοῦντες ὡσεὶ μὴ παρεκάλητο ξένος συνδαιτυμὼν μετ' αὐτῶν, καὶ ἀπαρallάκτως ὡς ἠθέλον κάμει: ἐὰν ὁ Βερνάρδος δὲν ὑπῆρχεν ἡ μᾶλλον ὡς ἐὰν πάντοτε εἶχεν ἀποτελέσει μέρος τῆς οἰκογενείας. Ὁ Βερνάρδος ὅμως ἦτο σιωπηλὸς· μόλις ἤγγιζε τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ ποτηρίου του καὶ ἐδοκίμαζε μᾶλλον ἢ ἔτρωγε τὰ προσφερόμενα αὐτῷ. Ἐν τούτοις δὲν παρεκίνησαν αὐτὸν νὰ τρώγῃ, ἀπ' ἐναντίας προσποιήθησαν ὅτι δὲν παρεστήρουν ὅτι ἦτο σκυθρωπὸς καὶ ψυχρὸς. Ὅπως δὲ συμβαίνει συνήθως εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ γεύματος, ἡ ὁμιλία περιστράφη εἰς ἀδιάφορα ὅλας ἀντικείμενα καὶ ἀντιλλάγησαν μὲν λέξεις τινὲς ἐκατέρωθεν, ἀλλ' οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσα πρὸς τὴν κερουσαν περίστασιν· τὸ πολὺ ἡ κυρία Βωμπέρ ἀνέφερον ἐνίοτε ἔμμεσόν τινα ἔπαινον εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἀγαθοῦ κυρίου Σταμπλῆ. Βαθυπῆδον ὅμως ἐκ τῶν κοινῶν τόπων ἔρθησαν εἰς τὰ πολιτικὰ τῆς ἡμέρας' εἰς λέξεις δὲ τινὰς διαφυγούσας τὸν μαρκῆσιον, ὁ Βερνάρδος ἠνώρθωσε τὰ ὄψα ὑπαινιγμοὶ τινες ἐδόθησαν τότε ἐνθεν καὶ ἐνθεν καὶ πάραυτα ἡ συζήτησις ἤρχισεν· ἀλλ' ἐν τῷ ἅμα ἡ κυρία Βωμπέρ ἤρπασε τὰς ἡνίας καὶ οὐδέποτε ἀρματηλάτης ἐν μέσῳ κονιορτοῦ τὸ Ὀλυμπικὸν στάδιον διατρέχων ἀνεπτυξὲς μεγαλειτέραν δεξιότητα παρ' ὅσον ἡ βαρωνὶς κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην· διότι ἡ πορεία ἦτο δυσχερεστάτη· ἄβυσσοι ἔχαινον τῆδε κἀκείσαι, εἰς πᾶν βῆμα παντοῖα ἐμπόδια ἐφρασσον αὐτῇ τὴν ὁδὸν καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου ἄλλματος ὁ μαρκῆσιος ἐκινδύνευε νὰ ὀλισθήσῃ καὶ νὰ συντριβῇ. Ἐν τούτοις τόσον ἐπιτηδείως κατώρθωσε νὰ ὀδηγήσῃ τὸ ἄρμα της, ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι βαίνει ἐπὶ ὀμαλῆς καὶ ἀμμοστρώτου δεινροστοιχίας ἀγούσης εἰς βασιλικὸν μέγαρον. Ὑπερβίασε δὲ ταχέως πάσας τὰς δυσχερείας, συνεκρά-

τησε τὴν ἀπερίσκεπτον ὀρυθὴν τοῦ μαρκησίου, ἐκέντησε τὸν Βερνάρδον ἐπιτηδεῖως χωρὶς νὰ ἐρεθίσῃ αὐτόν, ὥθλησεν ἀμφοτέρους, ὅτε μὲν εἰς τὸ τρέξιμον ὅτε δὲ εἰς τὸ κάλπασμα, ἠνώρθωσεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του, καὶ ἀφοῦ παντοιοτρόπως περιήγαγεν αὐτοὺς προσέχουσα πάντοτε νὰ ἀφήνῃ τὰς τιμὰς εἰς τὸν Βερνάρδον, αἶφνη· συστειλάσα ἑκατέρωθεν τὰς ἡνίκας, ἐπανεφέρεν ἀμφοτέρους ἐν ἀδελφικῇ ἀρμονίᾳ εἰς τὸ σημεῖον, ὅθεν ἀνεχώρησαν.

Ὁ δὲ Βερνάρδος θερμανθεὶς ἠσθάνθη λεληθῶτως εὐχαρίστησιν εἰς τὴν ἀσκησιν ταύτην καὶ ὑπὸ τοῦ εὐκόλου καὶ εὐθύμου χαρμηκῆρος τοῦ μαρκησίου παρασυρόμενος, ἀντέταξεν ὀλιγωτέραν ψυχρότητα, ὥστε κατὰ τὸ ἐπιδύρπιον ὁ εὐπατρίδης εἶπε προσφώνων αὐτῷ οἶνον· «Κύριε, ἰδοὺ οἶνος, τὸν ὁποῖον ὁ πατήρ σας ἠγάπα· θέλω νὰ πῶμεν ὑπὲρ τῆς μνήμης του καὶ εἰς τιμὴν τῆς εὐτυχοῦς ἐπανόδου σας», μηχανικῶς ὁ Βερνάρδος ὕψωσε τὸ ποτήριόν του καὶ ἤγγισε τὸ τοῦ μαρκησίου.

Περαιτωθέντος τοῦ γεύματος ἠγέρθησαν ἵνα περιπατήσωσιν ἐντὸς τοῦ δάσους. Ἦτο ὥραία φθινοπωρινὴ ἑσπέρα καὶ ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Βερνάρδος ἐθάδιζον πλησίον ἀλλήλων προηγουμένων τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς βαρωνίδος, ὧν αἱ ὀμιλίαι ἐχάνοντο εἰς τὸν φλοῖτον τῶν ὀδάτων καὶ τὸν θροῦν τοῦ φυλλώματος· ἀλλ' ἀμφοτέροι ἔμενον σιωπηλοί, ὡς εἰ ὁ θροῦς τῶν φύλλων, ἅτινα οἱ πόδες τῶν ἀνύψων περιπατοῦντες, ἀπερρόρα τὰς σκέψεις αὐτῶν. Ὅσαίς δὲ ὁ μαρκησιος καὶ ἡ βαρωνὶς κάμπτοντες δεινροστοιχίαν τινα, ἐχάνοντο ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν των, αἱ δύο ἐκτεῖναι νεκρὰ ὑπάρξεις ἠδύναντο πρὸς στιγμὴν νὰ πιστεύσωσιν ὅτι πλανῶνται μόναι ἐντὸς τοῦ μεμονωμένου δάσους ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φέγγος τῶν ἀστέρων. Ἄλλ' ἀτάραχος καὶ γαληνία ὡς ὁ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς στίλβων οὐρανός, ἡ δεσποινὶς Λασεγλιέρ, ἐξηκολούθει βεδίζουσα μὲ βῆμα βραδύ καὶ σκεπτικόν, ἐνῶ ὁ Βερνάρδος, ὠχρότερος τῆς σελήνης τῆς διὰ μέσου τῶν δένδρων ἐμφανιζομένης, καὶ τρέμων, ὡς τὸ ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αὔρας σαλευόμενον χόρτον, ἐμεθίσκετο ἀνυπόπτως ἐκ τῆς πρώτης συγκινήσεως τῆς καρδίας του. Ἄλλ' ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ συνομιλία ἐπανελάβε τὴν πορείαν τῆς πέρει τῆς ἐστίας, καὶ ἐνῶ ἠκτινοβόλοι χαρμοσύνης ἡ πυρὰ καὶ ἡ ἐσπερινὴ αὔρα ἔπαιζε μὲ τὰ παραπετάσματα τοῦ ἀνεωγμένου παραθύρου φέρουσα μακρόθεν τὴν εὐωδίαν τῶν δασῶν, ὁ Βερνάρδος ἀνεπαύετο ἐπὶ μαλακῆς ἑδρας πλησίον τῆς Ἑλένης. ἦτις κατεγίνετο παρὰ τὸν λόγγον εἰς τὸ ἐργόχειρόν της· χωρὶς δὲ νὰ ἐννοῇ τὸ διατί, ἐτέρπετο θεωρῶν τὴν οἰκογενειακὴν ἐκείνην σκηνήν. Ἐνίοτε ὁ μαρκησιος ἠγείρετο καὶ ἔπειτα ἤρχετο πάλιν νὰ καθίσῃ, ἀφοῦ πρῶτον ἠσπάζετο τὴν θυγατέρα του εἰς τὸ μέτωπον. Ἄλλοτε πάλιν ἡ χαρίεσσα κόρη προσέβλεπε μετὰ στοργῆς πρὸς τὸν πατέρα της. Ὁ δὲ Βερνάρδος

θαυμάζων τὰς ἀθῶας ἐκείνας ἡδονάς, ἐλησμονεῖ αὐτόν. Ἐν τούτοις ἠθέλησαν νὰ μάθωσι τὰ τῆς αἰχμαλωσίας του, καὶ ὁ κ. Λασεγλιέρ καὶ ἡ θυγάτηρ του συνήνωσαν τὰς παρακλήσεις αὐτῶν μετὰ τῆς βαρωνίδος. Εἶναι γλυκὺ νὰ ὀμιλῇ τις περὶ ἑαυτοῦ καὶ νὰ διηγῆται παρελθόντα δεινὰ, πρὸ πάντων ἀν' ἐδείπνησε καλῶς καὶ ἀν' ἔχη ἀπέναντι αὐτοῦ Διδῶ τινα ἢ Δεσδαϊμόναν πάλλουσαν, περίεργον, ἀκούουσαν προσεκτικῶς καὶ ἀτενίζουσαν πρὸς αὐτὸν μὲ ὄμμα συγκεκινημένον. Ὁ Βερνάρδος συνελήφθη λοιπὸν τοσοῦτον εὐκολώτερον ἐν τῇ παιδί, καθόσον ἡ Ἑλένη ἀνεπλήρου ἀνυπόπτως τὸν αἰχμάλωτον κορυθαλόν, τὸν προσελκύνοντα εἰς τὸ δίκτυον τοῦ πτηνοθήρα τὸ εὐπιστον γένος τῶν πτηνῶν. Διηγῆθη λοιπὸν πρῶτον τὴν μάχην τῆς Μοσκόβας, ἧς ὑπέδειξε τὴν τοπογραφίαν καὶ τὴν σχετικὴν θέσιν τῶν δύο ἀντιπαρτεταγμένων στρατῶν, ἔπειτα περιέγραψε τὴν συμπλοκὴν καὶ ἐνῶ ἤρχετο μεῦρος σοβαρὸν καὶ ἀπλοῦν, παρεσύρθη βαθμηδὸν ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων καὶ ὑπὸ τοῦ ἰδίου του λόγου, ὡς ἐπὶ φλογίνων περὺργων· οἱ ὀφθαλμοὶ του τότε ἐσπινθηροδόλησαν, ἡ φωνὴ του ἤχησεν ὡς σάλπιγξ, οἱ δὲ ἀκούοντες αὐτὸν ἐνόμισαν, ὅτι ἀναπνεύσει τὴν τὴν ὀσμὴν τῆς πυρίτιδος, ὅτι ἀκούουσι τὸν συριγμὸν τῶν σφαιρῶν, ὅτι βλέπουσι τοὺς στρατοὺς συνταρασσομένους καὶ ἐφορμῶντας ἐναντίον ἀλλήλων ἐν μέσῳ βροχῆς μυδροδόλων. Ἄλλὰ τέλος ἐπῆλθεν ἡ στιγμή, καθ' ἣν ἠγούμενος τῆς ὕλης τοῦ ἵππου, ἐπληρώθη αἴφνης καὶ ἄπνους κατέπεσεν ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ταραττομένων ἵππων ἐπὶ ἐδάφους ἐστρωμένου μὲ πτώματα. Οὕτω δὲ ὀμιλῶν ἦτο ὥρατος· καὶ ἡ δεσποινὶς Λασεγλιέρ, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἀρῆκε τὴν βελόνην νὰ πέσῃ ἐκ τῶν δακτύλων της, καὶ μόλις τολμῶσα ν' ἀναπνεύσῃ, ἤκουε μετὰ παιδικῶ θαυμασμῶ.

— Νομίζω ὅτι ἀκούω ποιητὴν ψάλλοντα τὰ κατορθώματα ἡρώος! ἀνεφώνησεν ἐνθουσιωδῶς ἡ κυρία Βουπέρ.

— Κύριε, προσέθηκεν ὁ μαρκησιος, δύνασθε νὰ καυχᾶσθε ὅτι εἶδατε ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν θάνατον. Θεέ μου ποία τρομερὰ μάχη! Θὰ τὴν ἴδω ἀπόψε εἰς τὸν ὕπνον μου. Καὶ φαίνεται ὅτι δὲν παρευρέθητε εἰς αὐτὴν μὲ ἀργὰς τὰς χεῖρας. Ἄλλὰ τί ἤθελεν ὁ αὐτοκράτωρ σας εἰς τὴν καταπραμένην αὐτὴν Ῥωσσίαν;

— Εἶχε τὸν σκοπὸν του, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ Βερνάρδος· τοῦτο δὲν ἐνδιαφέρει ἡμᾶς.

Μετὰ ταῦτα διηγῆθη πῶς ἐξυπνήσας εὐρέθη αἰχμάλωτος καὶ πῶς ἀπὸ αἰχμαλώτου ἐγένετο δοῦλος. Διηγῆθη πρὸς τούτοις ἀπλούστατα, ἀνευ ἐμφάσεως ἢ υπερβολῆς, τὴν διαμονὴν του εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Σιβηρίας ἐν μέσῳ λαῶν ἀγροίων καὶ τοῦ κλίματος αὐτῶν ἀσπλαγχνότερον· εἶπε τὰ ὅσα ὑπέστη, τὴν πείναν, τὸ ψῦχος, τὰς ἐπιπόνους ἐργασίας εἰς ἀεὶ ὑπέβαλλον αὐτόν, τὸν βάρβαρον τρόπον μετ' οὗ τὸν μετεχειρίσθησαν· εἶπε

τέλος τὰ πάντα καὶ πολλὰκις κατὰ τὴν ὕλιβ-
ρὰν ταύτην διήγησίν του, ἐν δάκρυ ἔβρεξε τοὺς
ὀφθαλμούς της Ἐλένης καὶ λάμπον ὡς σταγῶν
δρόσου διὰ μέσου τῶν ταπεινωμένων βλεφαρίδων
της ἔρρευσε ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου, ὕπερ ἐπανέλα-
βεν ἀναμφιβόλως ἵνα κρύψῃ τὴν συγκίνησίν της.

— Εὐγενὴ νεανία! εἶπεν ἡ κυρία Βωμπέρ φέ-
ρουσα τὸν ῥινόμακτρον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της,
αὕτη ἦτο λοιπὸν ἡ ἀμοιβὴ τοῦ ἥρωϊσμοῦ καὶ τῆς
ἀνδρίας σας;

— Διάβολε! εἶπεν ὁ μαρκήσιος, δὲν ἀμφιβάλ-
λω ὅτι πάσχετε νῦν ἀπὸ ῥευματισμοῦς.

— Οὗτω πληρώνει τις τὴν δόξαν, ἐξηκολού-
θησε μελαγχολικῶς ἡ βαρωνίς· οὕτω συχνάκις οἱ
στέφανοι τῆς δάφνης μεταβάλλονται εἰς φοίνικα
τοῦ μαρτυρίου. Ταλαίπωρέ μου φίλε, πόσον ὑπε-
φέρατε! προσέθηκε θλίβουσα τὴν χεῖρά του μετὰ
ζῶφρας συμπαιθείας.

— Κύριε, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, σὰς προλέγω ὅτι
κατὰ τὸ γῆράς σας θέλετε βασανισθῆ ὑπὸ ἀρθρι-
τιδος.

— Πόσον γλυκὴ εἶναι ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Βωμ-
πέρ, νὰ δύναται τις μετὰ τοσαύτας ταλαιπωρίας
ν' ἀναπαυθῆ ἐν μέσῳ οἰκογενείας ἀγαπώσης αὐ-
τόν, νὰ περιστοιχῆται ὑπὸ φίλων, νὰ στηρίζεται
ἐπὶ καρδιῶν ἀφρασιωμένων. Εὐτυχὴς ὁ ἐξόριστος
ὁ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν γενέθλιόν του γῆν καὶ
μὴ εὐρίσκων ἔρημον τὴν αὐλήν του, κενὴν τὴν οἰ-
κίαν του, καὶ ψυχρὰν τὴν ἐστίαν του!

— Ἀρθρίτις τῆς Σιβηρίας! ἀνεφώνησεν ὁ μαρ-
κήσιος τρίβων τὴν κνήμην του· ἂν καὶ δὲν ἠγό-
ρασα τὴν ἰδικήν μου εἰ μὴ ἐκ Γερμανίας, σὰς βε-
βαιῶ ὅτι ἔχει καὶ αὕτη ἡ κατηραμένη τὴν ἀξίαν
της. Ἀρθρίτις τῆς Σιβηρίας! σὰς λυποῦμαι, κύριε,
δὲν ἀπηλλάγητε εἰσέτι τῶν Κοζάκων.

Ἄλλ' αἱ τελευταῖαι λέξεις τῆς κυρίας Βωμπέρ
ἐπανήγαγον ἀποτόμως τὸν νεανίαν εἰς τὰς ἀπει-
τήσεις τῆς θέσεώς του. Ἡ ἐνδεκάτη ἐσήμανεν
ἤδη εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ἐστίας πολυτελὲς ὡρολόγιον
ἐξ ὀστράκου χελώνης καὶ ἐξ ἐπιχρῶσου χαλκοῦ.

Ἐντραπίεις δὲ τότε διὰ τὴν ἀδυναμίαν του ὁ
Βερνάρδος ἠγέρθη καὶ ἔμελλε τὴν φορὰν ταύτην
ν' ἀποσυρθῆ ἐπὶ τέλους, μὴ γνωρίζων μὲν τί ν'
ἀποφασίσῃ, ἀλλ' ἐνωῶν εἰσέτι ἐν μέσῳ τῶν δι-
σταγμῶν του, ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖ ἡ θέσις του, ὅτε
ὁ μαρκήσιος ἔστρε πρὸς ἐκυτόν ταινίαν τινὰ κρε-
μαμένην παρὰ τὸ κάτοπρον, καὶ πάραυτα ἡ θύρα
τῆς αἰθούσης ἠνοιχθῆ, ὑπρέτης δὲ ἐπαρουσιάσθη
ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ φέρον κηροπήγιον δύο ἔχον κλά-
δους πλήρεις ἀνημμένων κηρίων.

— Γερμανέ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, δὴ ἤγησε τὸν
κύριον εἰς τὰ δωμάτιά του. Εἶναι τὰ δωμάτια,
προσέθηκε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Βερνάρδον, ἄ-
τινα κατεῖχεν ἐπὶ πολλὸν καιρὸν ὁ κύριος πατήρ
σας.

— Ἐκάμαμεν κάκιστα, κύριε, ἀνεφώνησεν ἡ
κυρία Βωμπέρ, νὰ σὰς κρατήσωμεν τόσον πολὺ

διότι ἔπρεπε νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἔχετε ἀνάγκην
ἀναπαύσεως· ἀλλ' ἤσθανόμεθα τόσον εὐχαρίστη-
σιν βλέποντες καὶ ἀκούοντας ὑμᾶς, ὥστε θέλετε
μᾶς συγχωρῆσαι διὰ τὴν ἀδικησίαν ταύτην, ἢ
ἄλλως δὲν δικαιολογεῖ εἰ μὴ τὸ θέλητρον τῶν
διηγήσεών σας.

— Κοιμήθητε καλῶς, κύριε, εἶπεν ὁ μαρκή-
σιος· δέκα ὥραι ὕπνου θέλουσιν ἀναπαύσει ὑμᾶς
καὶ αὐριον ἅμα ἐγεσθῆτε, θὰ ὑπάγωμεν νὰ κυνη-
γήσωμεν κονίκλους καὶ λαγούς. Ἀγαπάτε βε-
βαίως τὸ κυνήγιον· εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ πολέμου.

— Κύριε, εἶπεν ἡ δεσποινὴς Λασεγλιέρ, μὴ λη-
σμονῆτε πρῶτον, ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὴν οἰκίαν
σας καὶ δευτέρον ὅτι περιστοιχίσθε ὑπὸ φίλων,
οἵτινες θεωροῦσι καθῆκον αὐτῶν καὶ χαρὰν νὰ ἐ-
ξαλείψωσιν ἀφ' ὑμῶν τὰς ἀκαμνήσεις τοσούτων
θλίψεων καὶ ταλαιπωριῶν. Ὁ μὲν πατήρ μου θέ-
λει προσπαθῆσαι νὰ σὰς ἀποδώσῃ τὴν στοργὴν
τοῦ πατρός, ἐν ἀπολέσατε, ἐγὼ δέ, ἐὰν τὸ θέ-
λητε, θὰ γείνω δι' ὑμᾶς ἀδελφὴ.

— Ἐὰν ἀγαπάτε τὸ κυνήγιον, ἀνέκραξεν ὁ
μαρκήσιος, σὰς ὑπόσχομαι δικασκεδάσεις βασι-
λικάς.

— Αὐτοκρατορικὰς μάλιστα, εἶπε διακόπτουσα
αὐτὸν ἡ βαρωνίς.

— Μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ὁ μαρκήσιος, αὐ-
τοκρατορικὰς. Κυνήγιον πεζοί, κυνήγιον ἑπιπιοί,
κυνήγιον διὰ τῶν κυνῶν. Μὰ τὸν Θεόν! ἐὰν φέ-
ρησθε πρὸς τὰς ἀλώπεικας καὶ πρὸς τοὺς ἀγριο-
χοίρους ὅπως πρὸς τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ πρὸς
τοὺς Ῥώσους, τότε οἰκτεῖρω τὰ ζῶα τὰ κατοι-
κοῦντα ἐντὸς τῶν δασῶν μας.

— Ἐλπίζω, κύριε, προσέθηκεν ἡ κυρία Βωμ-
πέρ, ὅτι θέλετέ μοι παρέχει συγὰ τὴν εὐχαρί-
στησιν νὰ ἔρησθε εἰς τὸν μικρὸν μου πύργον.
Ὁ ἀξιόλογος πατήρ σας, ὅστις μὲ ἐτίμα διὰ τῆς
φιλίας του, εὐχαριστεῖτο γευματίζων καὶ συνο-
μιλῶν μετ' ἐμοῦ παρὰ τὴν ἐστίαν μου. Ἐλθετε,
ὅπως μοὶ ὀμιλήσητε περὶ ἐκείνου, εἰς τὴν ἰδίαν
θέσιν ἔνθα ἐκεῖνός μοι ὠμίλει περὶ ὑμῶν.

— Λοιπὸν, κύριε Βερνάρδε, καλὴ νύκτα! εἶ-
πεν ὁ μαρκήσιος χαιρετῶν αὐτόν διὰ τῆς χειρός,
εὐχομαι νὰ σὰς πέμψῃ ἄνωθεν ὁ πατήρ σας εὐχά-
ριστα ὄνειρα!

— Χαῖρε, κύριε Βερνάρδε, ἐπανέλαβεν ἡ βα-
ρωνίς μετὰ μειδιάματος οἰκειότητος· κοιμήθητε
ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι δὲν εἴσθε πλέον μόνος ἐν τῷ κό-
σμῳ.

— Ἐς αὐριον, κύριε Βερνάρδε, εἶπε τελευταία
ἡ Ἐλένη· αὕτη εἶναι ἡ λέξις, ἢ ἀντηλλάσσαμεν
μετὰ τοῦ πατρός σας ὅτε ἀπεχωρίζομεθα ἀλ-
λήλων.

Ὁ Βερνάρδος θαμβωθείς, παρασυρθείς, γοη-
τευθείς, δετμευθείς παντοιοτρόπως, ἔκαμε χειρο-
νομίαν σημαίνουσαν «ἀφίεμαι εἰς τὸ ἔλεος τοῦ
Θεοῦ», ἔπειτα δὲ ὑποκλίνας εὐσεβῶς πρὸ τῆς
δεσποινίδος Λασεγλιέρ, ἐξῆλθε προηγουμένου τοῦ

Γερμανοῦ, ὅστις ᾤδηγήσεν αὐτὸν εἰς τὰ πλουσιώτατα καὶ μεγαλοπρεπέστατα δωμάτια τοῦ μεγάρου. Ἦσαν δὲ ταῦτα ἀληθῶς τὰ δωμάτια, ἅτινα ὁ ἀτυχῆς γερουλέπτης κατώκησε πρὶν ἢ περιορίσῃ αὐτόν, ὡς λεπτόν, εἰς τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρον καὶ μεμονωμένον μέρος τοῦ μεγάρου. Ἐκτοτε ὅμως ἐκαλλώπισαν αὐτὰ μετ' ἰδιαιτέρως ὄλως προσοχῆς, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μάλιστα ἔσπευσαν νὰ τὰ διευθετήσωσιν καταλλήλως πρὸς τὴν περίστασιν. Ὁ Γερμανὸς εἰσῆλθεν ὁ Βερνάρδος, φαίδρα πυρὰ ἀνείδετο ἀπὸ τῆς ἐστίας· καὶ εἰς τὴν λάμπην αὐτῆς ἠκτινοδόλουν παντοιοτρόπως τὰ χρυσώματα τῆς ὀροφῆς καὶ αἱ χάλκιναι βελούδιαι τοῦ ἐπικαλύπτοντος τοὺς τοίχους κυανοῦ βελούλου. Ἐπὶ τοῦ δαπέδου τάπης τοῦ Aubusson παρίστα ἄνθη τοσοῦτον ζωρὰ καὶ χλοερὰ, ὥστε ἤθελέ τις εἶπαι, ὅτι εὐμενῆς τις θεὰ νεωστὶ συλλέξασα αὐτὰ εἰς τοὺς ἀγρούς, τὰ ἔστρωσεν ἐκεῖ ἐπίτηδες. Ὁ Βερνάρδος, ὅστις ἐπὶ δεκαστίαν ἐκοιμᾶτο ὁτὲ μὲν ἐπὶ στρατιωτικῶν κλινῶν, ὁτὲ δὲ ἐπὶ δερμάτων λύκου, ἐπὶ τῆς χιόνης, ἢ ἐπὶ σινδόνων πανδοχείου, δὲν ἠδυνήθη νὰ περιορίσῃ τὴν χαρὰν του, ἰδὼν ὑπὸ τὸ ἐκ πτίλων ἐφάπλωμα, τὰς χιονολεύκους σινδόνας κλίνης, ἥτις ὡς θρόνος εἰς τὸν ὕπνον ἀφιερωμένος, ὑψοῦτο εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου ὑπὸ πολυτελῆ παραπετάσματα ὅμοια πρὸς τὰ ἐπικαλύμματα τῶν τοίχων. Ὅλη ἡ λαμπρότης, ὅλη ἡ λεπτότης τῆς πολυτελείας καὶ ἡ ποικιλία τῶν συντελούντων εἰς ἀνάπαυσιν ὑπῆρχεν ἐκεῖ προσκαλοῦσα αὐτόν νὰ λησμονήσῃ τοὺς κόπους του· διότι ἄγρυπνος πρόνοια εἶχε προῖδει, εἶχε μαντεύσει τὸ πᾶν. Ἡ φιλοξενία ἔχει λεπτότητα σπανίως μὲν διαφρευοῦσας τὴν πτωχείαν, ἀλλὰ μὴ ἀπαντωμέναις πάντοτε οὐδὲ εἰς τοὺς πλουσιωτάτους τῶν φιλοξενούντων· ἐδῶ ὅμως οὐδὲν ἔλειπεν, οὐδ' ἡ χάρις οὐδ' ἡ κομψότης οὐδ' ὁ εἰς τὰ ἐλάχιστα μεριμνήσας προβλεπτικὸς νοῦς. Ὅτε δὲ ὁ Γερμανὸς διευθετήσας τὰ πάντα, διὰ τὴν κατάκλισιν τοῦ νέου κυρίου του, ἀπεσύρθη, ὁ Βερνάρδος ἠσθάνθη χαρὰν παιδικὴν περιεργαζόμενος τὰ μυρία ἀντικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ, ὧν εἶχε λησμονήσει τὴν χρῆσιν. Δὲν τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν, λόγου χάριν, ὁποῖαν ἠδονὴν ἐνέπνευσεν αὐτῷ ἡ θεὰ τῶν φιαλίδων τοῦ ὕδατος τῆς Πορτογαλλίας καὶ ἡ ὄσμῃ τοῦ ἀρωματισμένου σάπωνος· διότι μόνον ἐὰν διήρχετό τις ἐξ ἔτη ἐν μέσῳ τῶν Ταρτάρων, ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τοῦτο. Ἐκατέρωθεν δὲ τοῦ κατόπτρου κεκρυμμένα κατὰ τὸ ἥμισυ ὄπισθεν τῶν ἐντὸς ἰαπωνικῶν ἀγγείων θαλλόντων χρυσανθῆμον, διαλλιδῶν καὶ ἄλλων ἀνθέων, ἔλαμπον ξίφη καὶ δαμασκηνὰ ὄπλα, πολυτιμότερα διὰ τοὺς πολεμιστὰς ἢ οἱ ἀδάμαντες καὶ τὰ κοσμήματα. Εἰς γωνίαν τινὰ τῆς ἐστίας, ὡς δῆθε, τυχαίως ἐκεῖ λησμονηθεὶς, ὑπῆρχε κρατὴρ πολυτίμου ἔξεργασίας πλήρης μέχρι στεφάνης χρυσῶν λουδοβικίων. Ἄλλ' ὁ Βερνάρδος δὲν ἔστη οὔτε πρὸ τῶν

χρημάτων, οὔτε πρὸ τῶν ἀνθέων, οὔτε πρὸ αὐτῶν τῶν ὄπλων· ἔμεινεν ὅμως ἐν ἐκστάσει ἐνώπιον χρυσοῦ δίσκου πλήρους σιγάρων, ἅτινα ἡ κυρία Βωμπὲρ ἔστειλεν ἐπίτηδες νὰ προμηθευθῇ εἰς τὴν πόλιν παρὰ φίλου τῆς πλοιαρχοῦ τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ· τοῦτο ἦτο φιλοφροσύνη σήμερον μὲν δυναμένη νὰ ἐληφθῆ ὡς χυδαία, ἀλλ' ἥτις τότε ἐθεωρεῖτο ὡς δεῖγμα τέλειης καὶ εὐφορίας. Ἐλαβε λοιπὸν ἕν, ἠναψεν αὐτὸ εἰς τὴν φλόγα κηρίου καὶ ἐξηπλώθη μαλθακῶς ἐπὶ μακρᾶς ἔδρας· περιτετυλιγμένος δὲ ἐντὸς ἀναπαυτικοῦ ἐκ καχημερίου ὑφάσματος ἐπενδύτου καὶ τοὺς πόδας ἔχων ἐντὸς τουρκικῶν ἐμβάδων, ἔστρεψε τὰς σκέψεις αὐτοῦ πρῶτον πρὸς τὸν πατέρα του, ἔπειτα εἰς τὰς παραδόξους περιπετείας του καὶ εἰς τὴν ἀπροσδόκητον τροπὴν τῶν συμβάντων τῆς ἡμέρας ἐκείνης, καὶ τέλος εἰς τὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἀπέμεινεν αὐτῷ νὰ ἐκλέξῃ, μέχρις οὗ καταβληθεὶς ὑπὸ τοῦ κόπου, τὸ μέτωπον ἔχων θερμόν, τὰ βλέφαρα βεβαρυνμένα, ἠσθάνθη τὰς ἰδέας αὐτοῦ συγχεομένης, καὶ μετ' ὀλίγον ἐβυθίσθη εἰς τὴν κατάστασιν ἐκείνην τὴν μεταξύ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, ἣν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ λυκαυγὲς τῆς πρὸς ὕπνον καταδυομένης διανοίας· Ἐνόμισε δὲ τότε ὅτι εἶδε τὸν καπνὸν τοῦ σιγάρου ζωογονοῦμενον καὶ σχηματίζοντα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του φανταστικὰ συμπλέγματα. Καὶ ὁτὲ μὲν ἔβλεπε τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του ἀναδαίνοντας ἐπὶ νεφέλης πρὸς τὸν οὐρανόν, ὁτὲ δὲ τὸν αὐτοκράτορα ὀρθῶν ἐπὶ βράχου καὶ τὰς χείρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχοντα ἐσταυρωμέναις, ἄλλοτε δὲ τὴν βαρωνίδα καὶ τὸν μαρκήσιον κρατουμένου ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ χορεύοντας Ἰσπανικὸν τινα χορόν, καὶ κατόπιν, ὕπερ καὶ συχνότερον, συμπαθῆ μορφήν μειδιῶσαν καὶ κλίνουσαν χαριέντως πρὸς αὐτόν. Ἀλλὰ τέλος τελειώσας τὸ σιγάρων του, ἐροῖσθη ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ κυλισθεὶς ἐπὶ τῆς ἐκ πτίλων στρωμνῆς του ἐκοιμήθη ὕπνον βαθύτατον.

Ἐν τούτοις ἡ δεσποινὴς Λαζεγλιέρ, εἴτε διότι ἦτο κουρασμένη, εἴτε διότι ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις τῆς ἀπῆλθε τῆς αἰθούσης σχεδὸν ταυτοχρόνως μὲ τὸν Βερνάρδον. Μείναντες λοιπὸν μόνον παρὰ τὴν ἐστίαν, ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ βαρωνὶς, ἐθεώρουν ἐπὶ τινα στιγμήν ἀλλήλους ἐν σιγῇ.

— Λοιπὸν, μαρκήσιε εἶπεν ἐπὶ τέλους ἡ βαρωνὶς, πῶς εὐρίσκετε τὸν μικρὸν Βερνάρδον; Ὁ πατὴρ ἀπέπνεε βουστασίου ὄσμῃν, ὁ υἱὸς ὄζει στρατώνος.

— Ὁ ἄθλιος! ἀνεκράξεν ὁ μαρκήσιος, περιελθὼν εἰς τὸν ἔσχατον βαθμὸν τοῦ παροξυσμοῦ, ἐνόμισα ὅτι δὲν ἤθελε τελειώσῃ ποτὲ διηγούμενος τὴν μάχην τῆς Μοσκῶβας. Ἡ μάχη τῆς Μοσκῶβας! ἰδοὺ μέγα κατόρθωμα· καὶ τί ἦτο αὕτη; Τίς γνωρίζει τὰ κατ' αὐτήν; Τίς ἐνδιαφέρεται νὰ τὰ μάθῃ; Οὐδέποτε ἐπολέμησα ἀλλ' ἐὰν ἐπολέμου

ποτέ... μὰ τὴν σπάθην τῶν προγόνων μου! κυρία βαρωνίς, ἤθελον τοῖς μάθει ἐγὼ τίνι τρόπῳ πολεμοῦσιν! ὅλος ὁ κόσμος θὰ ἐφρονεύετο· δὲν θὰ ἤθελον μάλιστα νὰ ἐπιστρέψῃ οὐδὲ εἰς ἀπόμαχος. Ἡ μάχη τῆς Μοσχόβας! καὶ ὁ οὐτιδανὸς οὗτος λαμβάνει διὰ τοῦτο ὕψος Καίσαρος ἢ Ἀλεξάνδρου! Ἰδοὺ ἐν τούτοις τίνες; ἦσαν οἱ ἥρωες ἐκεῖνοι! Ἰδοὺ τίνες αἱ μάχαι ἕνεκα τῶν ὀπῶν καὶ ἀξιοσύνης τοσοῦτον διεκλωδώνισαν οἱ ἔχθροι τῆς βασιλείας. Καὶ τί λοιπὸν ἦσαν αὐταί; Οὐδὲν ἄλλο εἰ μὴ μικρὰ ὕμνιαι ἀσκήσεις.

Τὰ πτώματα συνηθορίζοντο ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἐθάπτοντο χωρὶς νὰ τὰ ἴδῃ κανεὶς, οἱ δὲ φρονεῦθόντες ἐγείρονται ζωηρότεροι καὶ ὑγιέστεροι παρ' ὅ,τι ἦσαν ὅτε ἔπσον. Ἀλλά, μὰ τὸν Θεόν! ὅταν ἡμεῖς οἱ εὐπατρίδαι ἀναμιγνύμεθα, τότε δὲν ἔχει οὕτω· διότι ὅταν εὐπατρίδης τις πέσῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, πίπτει καὶ δὲν ἐγείρεται πλέον. Ἀλλ' ἔστω καὶ χωρὶς ἂν ἦναι τις καὶ χυδαῖος, ἔστω καὶ Σταμπλὴ ἂν ἦναι, ἀφοῦ ἀπαξ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς Γαλλίας, τί διάβολο, ἄς μὴ ἔρχεται νὰ ἐγκωμιάξῃ ὁ ἴδιος τὰ κατορθώματά του. Ἐὰν ὁ ἄθλιος οὗτος εἶχεν ἔγνος φιλοτιμίας, θὰ ἠσχύνετο διότι ζῆ καὶ θὰ ἐρρίπτετο κατακέφαλα ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ.

— Τί τὰ θέλετε, μαρκήσιε, οἱ μικροὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, εἶπε μειδιῶσα ἡ βαρωνίς, δὲν γνωρίζουσι νὰ φέρωνται.

— Ἄς ζῆ λοιπόν, ἀλλ' ἄς κρύπτεται! *Λάθε βιώσας*, εἶπεν ὁ σοφός, ἐὰν δέ, ὅπως ἀξίωσ', ἡγάπα ἀληθῶς τὴν δόξαν, δὲν ἤθελε προτιμῆσαι νὰ θεωρηθῆται κάλλιον ὡς περὶ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, παρὰ νὰ ἐπανεῖληθ' ἐδῶ ἵνα σύρῃ τὴν πτωχίαν του, τὴν αἰσχύνῃ του, καὶ τὴν στρατιωτικὴν του στολήν; Καὶ δικαί νὰ μὴ μείνῃ εἰς Σιθρίαν; Ἦτο πολὺ καλὰ ἐκεῖ· ἐκεῖ εἶχε τὰς ἐξέσεις του· ἀλλ' ὁ μαλθακὸς παραπονεῖται κατὰ τοῦ κλίματος, ὡς εἰ ἐγεννήθη ἐντὸς βάρβαρος καὶ κηξήθη ἐντὸς θερμοστέγων! Οἱ Κοζάκοι εἶναι ἄνθρωποι ἀγαθοί, φιλόξενοι καὶ γλυκεῖς τὰ ἦθη, αὐτὸς ὅμως ἀποκαλεῖ αὐτοὺς βαρβάρους· εὐεργετήσατε λοιπὸν τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνυποδήτους, σώσατε τὴν ζωὴν αὐτῶν, φιλοξενήσατε αὐτούς, προνοήσατε ὅπως ἡ τύχη των εἶναι εὐχάριστος καὶ ἴδου ποῖαν εὐγνωμοσύνην σὰς ἀποδίδουσιν· ἀποκαλοῦσιν ὑμᾶς ἀγρίους! Ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ, στοιχηματίζω, ὅτι ἔξῃ ἐκεῖ ὡς κύριος, ἀλλ' οἱ οὐτιδανοὶ οὗτοι οὐδαμῶς γνωρίζουσι νὰ φέρωνται καλῶς· καὶ ἔπειτα ἔρχονται καὶ σὰς ὀμιλοῦσι περὶ πατρίδος, περὶ ἐλευθερίας, περὶ γενεθλίου γῆς, περὶ πατρικῆς στέγης καπνὸν μακρόθεν ἀναρωσούσης· μεγάλαι λέξεις, ἄς προσφέρουσι μετὰ στόμου, ὅπως δικαιολογήσωσι τὰς ἀτιμίας των καὶ ὅπως καλύψωσι τὸ αἰσχρὸς των.

— Ἡ πατρίς, ἡ ἐλευθερία ἢ πατρικὴ στέγη, ὅλα ταῦτα ἠρτημένα δι' ἑνὸς ἑκατομμυρίου κλη-

ρονομίας· πρέπει ἐν τούτοις νὰ παραδεχθῶμεν, προσέθηκεν ἡ κυρία Βωμπέρ, ὅτι καὶ ψευδῆ ἦρος ἂν δὲν ἦναι τις, πάλιν ἀξίζει τὸν κόπον ν' ἀφήσῃ τὰς ὄχθας τοῦ Δὸν καὶ τὴν φιλίαν τῶν Βασιρ καὶ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα ἔστω καὶ διὰ μικρότερον ποσόν.

— Ἐνὸς ἑκατομμυρίου κληρονομίαν! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος· καὶ ἀπὸ ποῦ διάβολο θέλετε νὰ τὸ λάβῃ;

— Ἀπὸ τοῦ θυλακίου σας, ἀπήντησεν ἡ βαρωνίς ἀπαυδήσασα πλέον νὰ τρέχῃ κατόπιν του ὅπως ἐπναφῆρῃ αὐτὸν διὰ τῆς βίας εἰς τὸ προκείμενον.

— Μὰ εἶναι λοιπὸν ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Βερνάρδος! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Λασεγλιέρ· ἐὰν μὲ φέρῃ εἰς τὸ μὴ περικιτῶ, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τί εἶμαι ἱκανὸς νὰ πράξω· θὰ τὸν σύρω ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων.

— Πολὺ καλὰ, εἶπεν ἡ βαρωνίς, θὰ τὸν ἀπαλλάξῃτε οὕτω τοῦ κόπου νὰ σὰς σύρῃ ὁ ἴδιος. Πρὸς Θεοῦ, μαρκήσιε, ἄς μὴ ἐπαναρχίσωμεν τὰ ἴδια. Ἡ πραγματικότης σὰς περικυκλοῖ καὶ σὰς πιέζει· ἀφοῦ λοιπὸν δὲν δύνασθε νὰ διαφύγητε αὐτὴν, τολμήσατε καὶ νὰ θεωρήσῃτε αὐτὴν κατὰ μέτωπον. Καὶ τί ἔχει κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τὸ δυνάμενον νὰ σὰς φοβήσῃ; Ὁ Βερνάρδος εἰσῆλθεν ἐν τῷ κλωβῷ· ἐφράξαμεν τὸ στόμα τοῦ λέοντος· ἡ λέια εἶναι εἰς τὰς χεῖράς σας.

— Ὁραία λέια... μὰ τὸν Θεόν!

εἶπέτε μοι, παρκαλῶ, τί νὰ τὴν κάμω;

— Ὁ καιρὸς θέλει σὰς τὸ διδάξῃ· τὴν πρῶταν ταύτην ἐπρόκειτο νὰ πείσωμεν τὸν ἔχθρον νὰ μείνῃ παρ' ἡμῖν· τοῦτο ἐγένετο· ἀπολείπεται νῦν νὰ ἐξώσωμεν αὐτὸν καὶ τοῦτο θὰ γείνη.

— Ἐν τῷ μεταξῷ, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, εἶμεθα ἡναγκασμένοι νὰ καταπίνωμεν Σιθρίας, μυδροβόλους, Μοσχόβας! νὰ χωνεύωμεν λεπίδας ξιφῶν καὶ σφαῖρας παντοίας ποικιλοτρόπως ἐντὸς τοῦ πάγου μαγειρευμένας. Ἐκτὸς τούτου, δὲν σὰς φαίνεται, κυρία βαρωνίς, ὅτι παίζω ἐδῶ ἀτιμον πρόσωπον καὶ πρόσωπον ἀτίμου; Στὸ διάβολο! βλασφημῶ ὡς Ἐβρίκος ὁ τέταρτος, ἀλλὰ μοι φαίνεται ὅτι θὰ λάβω ἄλλα μέτρα παρ' ὅ,τι ἔλαβεν ἐκεῖνος, ὅπως ἀνακτήσῃ τὸ βασιλεῖόν του.

— Φρονεῖτε λοιπὸν, υπέλαβεν ἡ βαρωνίς, ὅτι ἡ ἀνδρεία μάχεται μόνον διὰ τῶν ὄπλων καὶ ὅτι αἱ μεγάλαι πράξεις δὲν κατορθοῦνται εἰ μὴ διὰ τοῦ ἄκου τοῦ ξίφους; Ὅχι· ἐὰν ἡ Γαλλία δὲν διεμελίσθη κατὰ τοὺς τελευταίους τούτους χρόνους, ἐὰν δὲν ἔβαλον κλῆρον ἐπὶ τὰ ἱμάτια αὐτῆς, ὡς ἐπὶ τὰ τοῦ Χριστοῦ, εἰς τίνα ὀφείλει τοῦτο; εἰς τὸν κύριον Ταλεβέρνδον· διότι οὗτος χρυσοκέντητον φέρων στολήν, κομψὰ ὑποδήματα, μετὰξίνα περιπόδια, τὴν δεξιάν κνήμην στηρίζων ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ τὴν χεῖρα ἐπὶ τῶν τριχάπτων τοῦ ὑποκαμίσου του, ἔλαμψε πλειότερα ὑπὲρ τῆς Γαλλίας παρ' ὅλα τὰ ἐκβράσματα ἐκεῖνα τῆς

κοινωνίας, τὰ φοροῦντα δερματίνας ἀναξυρίδας καὶ τὰ ὀνομαζόμενα χωροφυλακῆ, ἃν καὶ οὐδὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ φυλάξωσι. Νομίζετε λοιπόν, ὅτι ἀνεπιτύξατε σήμερον ὀλιγωτέραν μεγαλοφυάν πᾶρ' ὄσσην ὁ Βαρναῖος κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἰβρύ; Ὁχι! ἀνεπιτύξατε ἑκατοντάκις περισσοτέραν! διότι δὲν εἶναι δύσκολον νὰ σείσῃ τις, ἀντὶ σημαίας, τὰ λευκὰ πτερὰ τοῦ τριγωνικοῦ αὐτοῦ πύλου, νὰ κτυπήσῃ τῆς κλέισε διὰ τοῦ ξίφους καὶ νὰ στρώσῃ τὸ ἔδαφος νεκρῶν καὶ τραυματιῶν, ἀλλ' εἶναι δύσκολον νὰ θριαμβεύσῃ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ καλουμένου ἀνθρώπινος βίος! Ὡς πρὸς τοῦτο δέ, ἀγαπητέ μου μαρκήσιε, ἀφήσατέ με νὰ συγχαρῶ ὑμᾶς· διότι εἴχετε τὸ ἀναλλοίωτον θάρρος ἥρωος, τὴν εὐφυῆν δαίμονος, τὴν χάριν ἀγγέλου· τέλος, ἐπιτρέψατέ μοι τὴν λέξιν, ὑπῆρξατε ἀξιολάτρευτος.

— Τὸ βέβαιον εἶναι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, θέτων τὴν δεξιᾶν κνήμην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς καὶ παίζων διὰ τῶν τριγύπτων τοῦ ὑποκαμίσου του, τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ὁ ἄθλιος οὗτος δὲν ἀπῆντησεν εἰ μὴ πῦρ.

— Ἄ! μαρκήσιε, πόσον ἐπιτηδεῖως ἐκάμψατε αὐτόν· κατεστήσατε τὴν σιδηρᾶν περιχειρίδα του μαλακωτέραν τοῦ σουηδικοῦ δέρματος. Καὶ ἐγνώριζον μὲν ὅτι εἶσθε γενναῖος καὶ ἀτρόμητος, ἀλλ' ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἤμην μακρὰν τοῦ νὰ ὑποπτεύσω τοσοῦτον θαυμασίαν ἐλαστικότητα. Εἶναι ὠραιοὶ νὰ ἴῃαι τις ὄρως καὶ νὰ γνωρίζῃ νὰ λυγίζῃ ὡς κάλαμος. Μαρκήσιε Λασεγλιέρ, ὁ πρίγκηψ τοῦ Βενεδῆν κατέχει τὴν θέσιν σας εἰς τὸ συνέδριον τῆς Βιέννης.

— Φρονεῖτε οὕτω, βαρωνίς; ἠρώτησεν ὁ κύριος Λασεγλιέρ θωπεύων τὸν πώγωνά του.

— Μὲ τὴν ἕνα σας δάκτυλον ἠδύνασθε νὰ κάμψητε τὸ τόξον τοῦ Νεμρώδ, εἶπε μειδιῶσα ἡ κυρία Βωμπέρ. Ἡθέλατε ἐξημερώσει τίγρεις; ἠθέλατε κατορθῶσαι τοὺς πάνθηρας νὰ ἔρχωνται νὰ τρώγωσιν ἐκ τῆς χειρὸς σας.

— Τί τὰ θέλετε; αὕτη εἶναι ἡ ἱστορία ὅλων τῶν μικρῶν ἀνθρώπων· μακρόθεν μᾶς ὑβρίζουσι καὶ ἀπειλοῦσι νὰ μᾶς καταδροχθίσωσιν, ἀλλ' ἅμα καταδεχθῶμεν νὰ μειδιάσωμεν πρὸς αὐτούς, τότε πίπτουσιν, ἔρπουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας μας. Ἄλλ' ἀδιάφορον, κυρία βαρωνίς, δὲν εἶμαι ἀκόμη τὸσον γέρον, ὥστε νὰ ὑποκριθῶ πρόσωπον δὴν Διέγου' ἐν τούτοις, ἂν ὁ ἀνόητος οὗτος ἦτο εὐπατρίδης, ἔστε βεβαία, ὅτι δὲν ἐλησμονήσα εἰσέτι τὰ μαθήματα τῆς ξηρασίας τοῦ Saint-Georges.

— Μαρκήσιε, ἀπῆντησεν ὑπερηφάνως ἡ κυρία Βωμπέρ, ἐὰν ὁ ἀνόητος οὗτος ἦτο εὐπατρίδης καὶ ὑμεῖς δὴν Διέγος, τότε δὲν θὰ ἀπῆρτεῖτο πολλὸς κόπος ἵνα εὕρητε τὸν Ῥοδρίγον.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Ῥαοὺλ εἰσῆλθε κομψός, τυπικὸς, ἐπιτηδευμένος· ἐφόρει στιλβούσας χειρίδας, εἶχε τὴν κόμην κατὰ τὸν τελευταῖον συρμὸν περιποιημένην, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμιανοιγμέ-

νοὺς, τὸ στόμα μειδιῶν ἐπιχαρίτως, τὸ πρόσωπον ἀνθρώπινον, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἤτο ἀνεμπτος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡσεὶ ἐξήρχετο ἐκ πυξίδος ζακχαρωτῶν. Ἦρχετο δὲ ὅπως ἐπαναφέρει τὴν μητέρα του εἰς Βωμπέρ, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι βεβαίως ν' ἀπαντήσῃ τὴν δεσποινίδα Λασεγλιέρ, ἣν δὲν εἶχεν ἴδει ἀπὸ τῆς προτεραίας. Ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ βαρωνίς ἀνακουρισθέντες ἐκ τῆς θέας του, προσήλωσαν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα εὐχαριστήσεως· διότι ἡ ἐμφάνισις αὐτοῦ ἐνεποίησεν αὐτοῖς τὴν αὐτὴν περίπου ἐντύπωσιν, ἣν προξενεῖ ἐντὸς ἵπποδρουμίου ἵππος εὐγενῆς καὶ ὑπερήφανος παρουσιαζόμενος μετὰ τὴν ἔξιωσιν Νορμανδικοῦ ἡμιόνου λάθρα παρεισδύσαντος. Ἄλλ' ἦτο ἀργά, καὶ οἱ δύο δεῖκται τοῦ ὠρολογίου ἐμελλον νὰ συναντηθῶσιν ἐπὶ τῆς δαδεκάτης ὥρας. Ἡ βαρωνίς λοιπὸν τείνασα πρὸς τὴν μαρκήσιον τὴν χεῖρα, ἀπεσύρθη σπηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ υἱοῦ της, ὃν ἐπεφυλάττετο νὰ πληροφορήσῃ ἐν καταλλήλῳ τόπῳ καὶ χρόνῳ περὶ τῶν ἀξιωμανημονεύτων γεγονότων τῆς ἡμέρας ἐκείνης.

Μίαν ὥραν μετὰ ταῦτα τὸ πᾶν εἶσα ἐπὶ τῶν δύο ὄχθων τοῦ Κλαίν· ὁ δὲ κύριος Λασεγλιέρ κοιμηθεὶς ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τῶν σφοδρῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἔβλεπε καθ' ὕπνον, ὅτι ἀναριθμητοὶ Οὐσσάροι, πάντες φονευθέντες κατὰ τὴν μάχην τῆς Μοσχόβας, διεμοιράζοντο σιωπηλῶς τὰς γαίας του, καὶ ἔβλεπεν αὐτοὺς φεύγοντας δραματικῶς καὶ φέροντας μετ' ἐκυτῶν ἑκαστός τὸ μεριδίον του ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ ἵππου του· ὁ μὲν ἀγρόν, ὁ δὲ λειμῶνα ἢ ἔπαυλιν. Ἄλλὰ πάντων τούτων προηγεῖτο ὁ Βερνάρδος τὸ δάσος καὶ τοὺς κήπους ἔχων ἐντὸς τοῦ δισακίου του καὶ τὸ μέγαρον ὑπὸ τὸ ἐφίππιόν του· οὗτος δὲ μὴ ἔχων πλέον οὐδὲ σπιθαμὴν γῆς ἐφ' ἧς νὰ πατήσῃ τοὺς πόδας του, ἀπελπὶς, ἠσθάνετο ἐκυτὸν κυλινδούμενον ὡς κομήτην ἐντὸς τοῦ χάους καὶ εἰζήτη νὰ κρατηθῇ ἐκ τῶν ἀστέρων.

Ἡ κυρία Βωμπέρ ὠνειρεύετο καὶ αὕτη ἐπίσης, ἀλλὰ τὸ ὄνειρον αὐτῆς ὁμοιάζε ὡρὸς γνωστὸν τινα μῦθον· ἔβλεπε δηλαδὴ νεκρὰν καὶ περικαλλῆ κόρην καθήμενὴν ἐπὶ καταπρασίνης γλόφης καὶ λέοντα ὑπερμεγέθη ἐξηπλωμένον παρ' αὐτὴν καὶ τὸν πόδα ἔχοντα ἐπὶ τῶν γονάτων της, ἐνῶ ὄμιλος ὑπηρετῶν κρατῶν ῥάβδους καὶ δίκρανα, κατεσκόπευε τὰ συμβαίνοντα κεκρυμμένος ὀπισθεν συμπλέγματος δρυῶν. Ἐν τούτοις ἡ νεκρὰ κόρη μετὰ τὴν μίαν αὐτῆς χεῖρα σπῆριζουσα τὸν πόδα τοῦ τρομεροῦ θηρίου, ἐκράτει διὰ τῆς ἐτέρας ψαλίδα καὶ ἔκοπτε τοὺς ὄνυχας, οὗτος ἔτεινε αὐτῇ εὐπειθῶς. Ἀφοῦ δὲ ὑπέβαλε καὶ τοὺς τέσσαρας αὐτοῦ πόδας εἰς τὴν ἐγχείρισιν ταύτην, τότε ἡ χαριεσσα κόρη, ἔσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου της λίμαν καὶ λαμβάνουσα μεταξὺ τῶν βραχιόνων της τὴν βαρβαρὴν κεφαλήν ἐκείνην, ἀφ' ἧς ἀρθῶνως ἐχύνετο ἐπ' αὐτῆς ἡ ξανθὴ χαίτη, ἀνύψου διὰ τῆς λεπτοφυοῦς χειρὸς της τὰ χεῖλη του καὶ διὰ τῆς ἐτέρας ἐ-

τριβε τους κοπτερούς αυτού ὀδόντας. Ἄν δὲ ἐνίοτε τὸ θηρίον ἐξέβαλλεν ὑπόκωπον μυκηθμόν, κατηύναζεν αὐτὸ πάραυτα διὰ τῶν θωπειῶν τῆς καὶ διὰ τῆς γλυκείας αὐτῆς φωνῆς. Ἄλλ' ὅτε ὁ λέων δὲν εἶχε πλέον οὔτε ὄνυχας οὔτε κοπτερούς ὀδόντας, ἢ κάρη ἐκείνη ἔφρυγε καὶ οἱ ὑπηρεῖται ἐξερχόμενοι τῆς κρύπτῃς των, ἔδραμον ἐναντίον τοῦ θηρίου, ὅπερ μὴ δυνάμενον πλέον νὰ υπερασπίσῃ ἐκυτὸ ἐταπεινῶνε τὴν οὐρὰν καὶ τὰ ὄτα.

Ὁ Βερνάρδος ἐβλεπεν ἐπίσης, ὅτι ἐν μέσῳ ἀπεράντου καὶ χιονοσκεποῦς πεδιάδος, ὑπὸ ὀμιχλώδη καὶ σκυθρωπὸν οὐρανόν, ἀνεφύετο λευκὸν κρίνον διαχύνον λεπτὸν καὶ γλυκὺ ἄρωμα· ἀλλ' ἅμα ἐπλησίιζεν ἕνα κόψη αὐτό, αἴφνης τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκείνο ἄνθος μετεμορφοῦτο εἰς θεῶν μελανοῦς ὡς ἔβενον ἔχουσαν ὀφθαλμοῦς καὶ ξανθὴν τὴν κόμην, ἥτις, ἀναρπάζουσα αὐτόν, τὸν ἔφερε διὰ μέσου τῶν νεφῶν εἰς μαγικὰς ὄχθας, ἐνθα ἐβασίλευεν αἰώνιον ἔσρ. Ὁ Ῥαούλ τέλος ἔβλεπεν, ὅτι ἦτο ἢ ἐσπέρα τῶν γάμων του καὶ ὅτι τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ἔμελλε πρῶτος αὐτὸς ν' ἀρχίσῃ τὸν χορὸν μετὰ τῆς νεαρᾶς βαρωνίδος Βωμπέρ, ἀνεκάλυπτεν αἴφνης ὅτι εἶχε φορᾶσει ἀντιστρόφως τὸν λαίμοδότην του.

*Ἐπιταὶ συνίεια

ΑΡΕΙΝΟΗ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

Περιπέτειαι τοῦ ἀτμοπλοίου

«JEANNETTE»

Ἐξ ἐπιστολῆς προερχομένης ἐξ Ἰρικούτσκις καὶ γραφείσης ὑπὸ τινος τῶν ἐν τῇ «Jeannette» ἐρευνητῶν πληροφοροῦμεθὰ τινα περὶ τῶν μεγάλων κινδύνων, οὓς καρτερικώτατα διῆλθε δρᾶξ ἀνθρώπων τέως νομιζομένων ὡς ἀπολεσθέντων ὑπὸ τοὺς πάγους. Καθ' ἣ δὲ πρό τινος ἐγνώσθη, μέγα μέρος τοῦ πληρώματος τῆς «Jeannette» ζῆ, τῶν λοιπῶν ἀποθανόντων εἰς ἐκείνας τὰς ζοφώδεις χώρας.

Ὡς γνωστὸν, σκοπὸς τῆς ἐξερευνήσεως τῆς «Jeannette» ἦτο ἢ ἀνεύρεσις ἐλευθέρως διόδου μεταξὺ τοῦ Βεριγγίου πορθμοῦ καὶ τοῦ Δελβίς, δῆλα δὴ ἢ κατὰ τῆς τοῦ ἀγνώστου ἀρκτικού πόλου, τῆς θαλάσσης τοῦ πόλου, τὴν ὁποῖαν ὁ Μακκλήρ εἶδεν, ἀλλὰ πρό τῆς πλοίου οὐπω διέσχισεν αὐτήν.

Αἱ μεταβληταὶ ἀκταὶ τῆς ἀπροσίτου ἐκείνης θαλάσσης μάτην ἀπέκρουσαν ἐαυτὰς ἀπὸ τῶν ἐρευνητῶν τοῦ Ρὸς καὶ τοῦ Φραγκλίνου. Ἐπιζῆ πάντοτε φάλαγξ σκαπανέων, μᾶλλον ἐκγεγυμνασμένη, μᾶλλον πεπειραμένη, ἥτις σπεύδει νὰ διέλθῃ τὴν κινδυνώδη ἐκείνην ὁδόν, ἐφ' ἧς κεῖνται ἐσπαρμένα τὰ ὄστα τῶσων μαρτύρων. Τὸ ἀγνωστον ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις ἀδιαλείπτως ὀπισθοχωρεῖ. Ὁ θάνατος πλήττει καὶ ἀρχηγούς καὶ στρατιώτας, ἄβυσσοι ἀνοίγονται πρὸ τῶν ποδῶν ὀλοκλήρου φάλαγγος· ἀλλὰ τί πρὸς τοῦτο; Εὐτυχὲς τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, ὅπερ θὰ κατὰσχῃ τὰς χώρας ταύτας, ἐν αἷς οὐδὲν φύεται. Ἐνδοξον ἔσται τὸ ἔθνος, ὅπερ θὰ πῆξῃ τὴν σημαίαν

του ἐπὶ τοῦ γήινου ἄξονος καὶ ἐπὶ τοῦ 90^{ου} παραλλήλου. Θὰ δυνήθῃ ἐκεῖθεν νὰ φωνήσῃ εἰς τὴν οἰκουμένην *Εὐρηκα*.

Γνωσταὶ εἶνε αἱ περιπέτειαι τῆς ἀναχωρήσεως τῆς «Jeannette». Ὄταν ὁ ὀλιθίος Γόρδων Βέννετ, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ *Κήρυκος τῆς Νέας Ὀρλεάνης*, κατεσκευάσε τὸ πλοῖον ἐκεῖνο ἐπὶ νέου σχεδίου, ἐφωδίασε διὰ θαυμασίων ἐργαλείων καὶ ἀμυντικῶν μηχανημάτων, διὰ ζωοτροφῶν ἀνεξαντλήτων· ὅταν διώρισεν ἐπὶ κεφαλῆς πληρώματος ἐκλεκτοῦ ἀξιωματικούς ἀπαρμιλλοῦς, οἷς παρηκολούθει χορεία εἰδικῶν ἐπιστημόνων καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, ἢ κοινὴ γνώμη ἐχαιρέτισεν ὡς τροπαιοῦχος τοὺς Ἀργοναύτας τούτους τῶν σημερινῶν χρόνων.

Διὰ τοῦ Στάνλεϋ ὁ Βέννετ κατέκτησε τὰς κλεῖς τοῦ Νεῖλου, διατί νὰ μὴ εὐνοήσῃ ἢ τύχῃ εἰς τὰς παγερὰς ἐρήμους τοῦ βορείου κύκλου αὐτόν τὸν τολμητιῶν, τὸν περὶ μεγάλα συνειθίζοντα νὰ διατρέβῃ πράγματα; Πρὸ τῆς πρώρας τῆς «Jeannette» τὰ ἀνυπέροβητα κωλύματα τοῦ πόλου ἔμελλον ν' ἀνοιξῶσι, καὶ ἢ παντοδυναμία τοῦ χρήματος, ὑπηρετοῦντος τόσους ἐξόχους νόας, ἔμελλε νὰ λύσῃ τὰ δύο μεγάλα γεωγραφικὰ προβλήματα, ἅτινα ἔμενον ἄλυτα μεθ' ὅλας τὰς ἐπανελημμένας προσπάθειας ὄλων τῶν ἐρευνητῶν καὶ ὄλων τῶν λαῶν.

Οἱ ἀποσελλόμενοι ἀνεχώρησαν. Ἡ «Jeannette» ἔφθασε ἀνεῦ τινὸς βλάβης εἰς τὰ πρῶτα βόρεια ὀρμητήρια. Μέχρι καὶ πέραν ἐτι τῆς 73 μοίρας μήκους ὑπάρχουσιν εἰδήσεις περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν διήνυσεν. Ἄλλ' ἔκτοτε αἰφινιδίως ἀρχεται ἢ σιγή. Παρῆλθεν ἔτος καὶ οὐδεμία εἰδήσις. Σήμερον μόνον μετὰ δεκαεξὶ μηνῶν θανάσιμον ἀγωνίαν βλέπομεν ἀναφανομένους ἐκείνους τοὺς ἀνδρείους· ἀλλ' ἐν τίνι κατασάσει; Ἡ ἀήττητος «Jeannette» ἐθραύσθη ἐν μέσῳ δύο σωρῶν πάγων ὡς φλοῖος καρύου. Ἐκ τῶν πέντε δὲ αὐτῆς λέμβων, εἰς ἃς κατὰ μέρος ἐπέβη ἅπαν τὸ πλήρωμα, τρεῖς ἐφθασαν εἰς τὴν χώραν τῶν ζώντων, αἱ λοιπαὶ ἀπωλέσθησαν ἴσως, οἱ δὲ ἤρωες, οὓς ἔφερον, κοιμῶνται ἀναμφιβόλως ἐπὶ πεπηγμένης ὀφρύος κύματος.

Τῇ 15 Σεπτεμβρίου, γράφει εἰς τῶν ἐρευνητῶν, προσηγγίζομεν τὸν κόλπον Κουμπερλάνδ. Ἡ μέση θερμοκρασία ἦτο 40⁰ κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Τὸ πλήρωμα κατεσκευάσεν οἰκίαν ἐκ πάγου ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔθετο πίθους τινὰς, δύο θερμάστρας καὶ ἔξ κιβώτια τροφῶν. Ἐκεῖ μέσῃ, ἐπὶ τεσσαράκοντα θανάσιμους ἐβδομάδας, διεμείναμεν ῥιγομαχοῦντες, ἔχοντες τὸ πρόσωπον ἐγγὺς τῶν πεπυρακτωμένων θερμαστρῶν, τὰς τρίχας τοῦ γενείου σκληρὰς ἐκ τοῦ παγετοῦ, φθειρόμενοι ὑπὸ τῆς στομακάκης, ἀλλὰ σταθεροὶ καὶ θαρραλέοι εἰς τὸν σκοπὸν μας».

Ἀπεικονίσωμεν ἐνταῦθα βραχεῖαν ἀλλὰ καταπληκτικὴν περιγραφὴν τῶν χωρῶν τοῦ πόλου.